

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten - Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997, s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-idad75c17e-8ae6-4b98-82ce-ea47b58451e0.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Naar man elsker, saa følger man ikke Landeveien. Det er kun Ægteskabet, der ligger midt paa Kongeveien. Naar man elsker og spadserer fra Nøddeboe, da gaaer man ikke langs Esrom Søe, skjøndt det dog egentlig kun er en Jagtvei; men den er banet, og Elskoven baner helst selv sine Veie. Man søger dybere ind i Gribs-Skov. Og naar man saaledes vandrer Arm i Arm, da forstaaer man hinanden, da bliver det klart, som før dunkelt forlystede og smertede. Man ahner ikke, at Nogen er tilstede. – Altsaa dette deilige Bøgetræ blev Vidne til Eders Kjærlighed; under dets Krone tilstode I den første Gang. Alt erindrede I saa tydeligt, den første Gang I saaes, den første Gang, da I i Dandsen rakte hinanden Haanden, da I henad Morgenstunden skiltes ad, da I Intet vilde tilstaae Eder selv, endsige hinanden. – Det er dog skjønt nok at høre paa disse Elskovens Repititorier. – De faldt paa Knæ under Træet, de tilsvore hinanden ubrødelig Kjærlighed, de beseglede Pagten med det første Kys. – Det er frugtbare Stemninger, der maae bortødsles paa Cordelia. – Denne Bøg blev altsaa Vidne. O ja et Træ er et ret passende Vidne; men det er dog for lidet. Vel mene I, at ogsaa Himlen var Vidne, men Himlen saadan udendvidere er en meget abstrakt Idee. See derfor var der endnu et Vidne. – Skulde jeg reise mig op, lade dem mærke, at jeg er her? Nei, maaskee var jeg kjendt, og saa er Spillet tabt. Skulde jeg, idet de fjerne dem, reise mig op, lade dem forstaae, at der var Een tilstede? Nei, det er uhensigtsmæssigt. Der skal hvile Taushed over deres Hemmelighed – saa længe jeg vil. De ere i min Magt, jeg kan splitte dem ad, naar jeg vil. Jeg er vidende om deres Hemmelighed; kun af ham eller af hende kan jeg have faaet det at vide – af hende selv det er umuligt – altsaa af ham – det er afskyeligt – bravo. Og dog det er jo næsten Ondskab. Nu vel jeg faaer at see. Kan jeg faae et bestemt Indtryk af hende, som jeg ellers ikke kan faae, normalt, som jeg ønsker det, saa er der intet Andet for.